

Ťažko je ľahko žiť

Vystavujúci autori ▾ Robert Gabriš, Nikoleta Gazdová, Lilla Gombos, Nicol Hochholczerová, Michael Luzsicza, Silvia Krivošíková, Mikuláš Podprocký, Emöke Vargová, Anabela Žigová

Kurátorka ▾ Ľudmila Kasaj Poláčková

Trvanie výstavy ▾ 16. 12. 2022 – 19. 2. 2023

Miesto konania ▾ Reprezentačné sály

Vernisáž ▾ 15. 12. 2022 o 18.00 hod.

Vizuálna výstavná poéma *Ťažko je ľahko žiť* prináša rôzne autorské prezentácie, ktoré reflektujú na rôzne životné situácie i emócie v živote človeka. Každý žije svoj osobný život, často naviazaný na umelecké/kreatívne sebvýjadrenie, ktoré je často ohrozené, resp. zafinované v obyčajnej každodennosti ako „abnormalita“. Koľko takých „abnormalít“ dokáže uniesť, zniesť ľudské bytie? Vraj človeku je naložené „len“ toľko, koľko sám naozaj unesie... Veď to je neúnosné... Máme naložené, aby sme stratili alebo aj získali?

Niektó zomrie, zem sa zatrasie... a život niekoho iného ide ďalej. Sú udalosti, ktoré sa nám v živote dejú, vecou náhody alebo „vyššej moci“? Alebo sa „iba“ narodíme do (ne)vhodného prostredia? Sme to my, ktorí rozhodujeme o svojom živote, alebo si len naivne fantazírujeme, že všetko máme vo svojich rukách? Čo s prázdnyimi a boľavými miestami v živote? Žijeme oddelene v sebe samých a pritom sme súčasťou mozaiky života a jeho rôznych situácií. Oscilujeme v rozmanitej prepleteneosti ľudského osudu. Ťažko je ľahko žiť, keď život je už raz taký...

Jedným z cieľov tohto projektu je poukázať na skutočnosť, že súčasné kurátorstvo môže mať rôzne podoby a formy, témy. *Ťažko je ľahko žiť* je kolekciou rôznych bolestí a prázdnych miest, s ktorými sa v žití života potýka človek.

Niekedy bytie prináša okrem malých traum/ičiek i skutočné traumy, ktorých spracovanie, vyrovnanie sa, navrátenie sa dokáže človeku veľmi sťažiť fungovanie v každodennom živote.

Výstava je arteterapeutickým pokusom zmierniť prejavy posttraumatického stresového syndrómu, ktorý sa vrátil ako bumerang po prežitej tragédii kurátorky výstavy. Výstava pracuje s úzkostnou prázdnotou ako jednou z prirodzených reakcií na traumy, snaží sa ju cez vizuálne diela a texty prežiť, vymaniť sa z nej – vyjadruje túžbu po zmene, po spracovaní, vyliečení si traumy a jej dôsledkov, ktoré človeka zašnúrujú a obmedzujú v jeho vitálnej existencii.

Niekedy je náročné byť hrdinom vo vlastnom životnom predstavení. K výstave vychádza vreckový katalóg, ktorý nie je katalógom k výstave v pravom zmysle slova. Je to pokus o kurátorskú lyrizovanú prózu – ak vôbec má nárok/možnosť existovať, ktorá nič nedefinuje, neurčuje, iba plynie ako čas – niekedy rýchlo, inokedy sa vlečie...